

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή μετά τα Φώτα – Ματθ. 4, 12-17. (11/1/2015)

Η αναγκαιότητα της μετανοίας

Με τὸ κήρυγμα τῆς μετανοίας ἀρχίζει ὁ Κ ριός μας τὴν ἐπίγεια δράση Του, ὅπως μᾶς ἀποκαλ πτει ἡ σημερινή Εὐαγγελικὴ περικοπή, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί. Ομιλεῖ στοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴν ἀνάγκη ἀλλαγῆς καὶ ἀνανεώσεως, προκειμένου νὰ δεχτοῦν στὴ ζωὴ τους τὴ χάριη τοῦ Θεοῦ. Καλεῖ, μάλιστα, τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοοῦμε συνεχῶς, γιατί, ὅπως καθημερινά ἀμαρτάνουμε, εἶναι ἀνάγκη, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, νὰ μετανοοῦμε, γιὰ νὰ ἔχουμε στὴν ψυχὴ μας τὴν ἐσωτερικὴ χαρὰ καὶ τὴ γαλήνη. Μετὰ τὸν Κ ριό μας, τὸ κήρυγμα τῆς μετανοίας ἀνέλαβαν οἱ Μαθητές Του καὶ Ἀπόστολοι τῶν ἐθνῶν, οἱ ὁποῖοι γ ρισαν ὀλόκληρο τὸν κόσμο εὐαγγελιζόμενοι τὸν Λόγον τῆς ἀληθείας.

Ἄν καὶ εἶναι ἀπαραίτητος ὁρος γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου ἡ μετάνοια, ἐν το τοις πολλοί ἀνθρώποι τῆς ἐποχῆς μας, στέκονται ἀπέναντί της μὲ διάθεση ἀμφισβήτησης τῆς ἀξίας της καὶ μὲ θυμηδία ἀκοῦν νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτήν. Μετὰ τὴν ἀρνητικὴ αὐτὴ στάση τοὺς ἀυτοκαταδικάζονται σὲ μιὰ μόνιμη κατάσταση θλίψης καὶ δυστυχίας, ἐνῶ οἱ ἴδιοι θέλουν νὰ πιστε ουν, κι ἐξωτερικά ἴσως νὰ τὸ δείχνουν, ὅτι εἶναι αὐτάρκεις καὶ ἀπελευθερωμένοι ἀπὸ κάθε εἶδους προκατάληψη. Αὐτοί οἱ ἀνθρώποι, σὲ στιγμές, ὁμως, αὐτοκριτικῆς καὶ εὐκρινούς συζήτησης μὲ τον εαυτό τους, ὁμολογοῦν πῶς, ἐνῶ τὰ ἔχουν ὅλα, ἐν το τοις κάτι τοὺς λείπει, γιὰ νὰ αἰσθανθοῦν πραγματικὰ εὐτυχημένοι. Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτο ς λείπει ὁ Θεός, γιὰ τὴν οἰκειοποίηση τοῦ Οποίου, μόνον ἕνας τρόπος ὑπάρχει: ἡ μετάνοια.

Ἡ μετάνοια εἶναι ἐπιστροφή ἀπὸ τὴν ἀπομόνωση στὴν ἀγάπη καὶ στὴν κοινωνία τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς, ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωὴ. Δὲν εἶναι ἕνα ἐξωτερικὸ γνῶρισμα ἢ μιὰ στιγμιαία συναισθηματικὴ πραγματικότητα. Εἶναι συγκλονισμὸς ὀλόκληρου τοῦ ἀνθρώπου, μιὰ ἐσωτερικὴ κοσμογονία, μιὰ διά βίου κατάσταση, μιὰ συνεχῆς προσπάθεια ἀνόρθωσης ἀπὸ τὸ βο ρκο τῆς ἀμαρτίας. Μετάνοια δὲν εἶναι ὁ φόβος, οὔτε ἡ μεταμέλεια, οὔτε τὰ δάκρυα, οὔτε οἱ τ ψεις τῆς συνειδήσεως. Εἶναι δυνατόν νὰ συμβαίνουν ὅλα αὐτὰ, ἀλλὰ νὰ λείπει ἡ ἀληθινὴ μετάνοια. Καὶ ὁ Ἰο δας μεταμελήθηκε, ἀλλὰ δὲ μετανόησε.

Ἡ μετάνοια δὲν εἶναι μιὰ πράξη, ἀλλὰ μιὰ στάση ζωῆς. Πολλοί Χριστιανοί, ἄν καὶ μπαινοβγαίνουν στὰ ἐξομολογητήρια, δὲ νιώθουν τὴ χαρὰ τῆς μετανοίας, γιατί τὴν ἔχουν ταυτίσει μὲ τὴν περίοδο τῶν μεγάλων γιορτῶν. Ἡ μετάνοια, ὁμως, δὲν ἐπιδέχεται

χρονικο ς περιορισμο ς. Είναι κάτι πὸ δε χωρᾶ ἀναβολή, πὸ δὲ μπορεῖ νὰ περιμένει.

Ἡ νηστεία, ἡ προσευχή, ἡ μελέτη τῶν Γραφῶν δὲν ἀρκοῦν γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Μόνο αὐτές οἱ ἐνέργειες, χωρὶς τὴν μετάνοια, ὀδηγοῦν σὲ μιὰ τυπικὴ καὶ εὐσεβιστικὴ θεώρηση τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ σὲ μιὰ φαρισαϊκὴ ἀντιμετώπιση τῶν συνανθρώπων μας. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι ἡ πνευματικὴ ζωὴ ἀξιολογεῖται ἀπὸ τὴ στάση πὸ παίρνουμε ἀπέναντι στοῦ μυστήριου τῆς μετανοίας. Καὶ ἀκόμα δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξεφε γει τὸ γεγονὸς ὅτι πολλοὶ ἁμαρτωλοὶ, πόρνες, τελῶνες καὶ ἄσωτοι, μ' ἓνα δάκρυ, μ' ἓνα καρδιακὸ στεναγμὸ, μ' ἓνα *Μνήσθητί μου Κ ριε!*¹, ἀνοιξαν τὴν π λη τοῦ Παραδείσου.

Σ' ἐκείνους πὸ πέφτουν συχνά, πὸ δὲ μποροῦν εὐκολα νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὸ πάθος, σήμερα ὁ Ἰησοῦς δίνει μιὰ ἐλπίδα: «Μετανοεῖτε, σηκωθεῖτε». Κι ἂν πάλι πέσετε, ξανασηκωθεῖτε. Μὴ μείνετε στάσιμοι στὴν κατάσταση τῆς πτώσεως. Μὴ πεῖτε ποτέ ὅτι δὲ μπορεῖτε νὰ ξεπεράσετε τὴν κατάσταση πὸ σᾶς βασανίζει. Ζητήστε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Δεχθεῖτε τὴ φιλόνηρωπη χάρη τοῦ Θεοῦ στοῦ μυστήριου τῆς ἐξομολογήσεως καὶ θὰ δεῖτε ὅτι θὰ πάρετε δυνάμεις γιὰ νὰ συνεχίσετε τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

¹ Λουκ. 23,42